
BERICHTEN VERZAMELD DOOR DIRK DE-MOOR EN GERDA VERHEEKE

Autotron blaast opnieuw stoom af

De Gentenaar 11-12.2.84

In het Nederlandse Drunen had zondag 12 februari de derde stoomdag plaats. Volgens de "Stoomgroep Zuid", die zich met de organisatie bezig hield stelden ruim honderd stoomfanaten hun opmerkelijke resultaten van huisvlijt ten toon.

De bezoekers konden kennis maken met door stoom aangedreven schaalmodellen van auto's, trekkers, scheepsmachines, gemalen, heteluchttoestellen, statische installaties en calorische werktuigen. De oudste stoomminiaturen dateren uit de jaren dertig.

Verder waren er ook talrijke stands met naslagwerken, oude tekeningen, modelbouwbladen en vakliteratuur.

De magneetband viert zijn vijftigste verjaardag

De Gentenaar 11-12.2.84

"Mary had a little lamb", die historische woorden sprak Thomas Alva Edison op 12 augustus 1877 in de hoorn van een door hem gebouwde "spreekmachine". Membraan en snijbeitel brachten de geluidstrillingen over op tinfoel.

Bij het aftasten van de uitgesneden groef, kwamen de woorden verstaanbaar terug uit de hoorn. Voor het eerst was de menselijke stem vastgelegd en weergegeven.

Naar het principe van Edison gingen de Duitse radiomakers eind de jaren twintig gebruik maken van platen met een laagje was om belangrijke gebeurtenissen vast te leggen. Maar zo'n plaat had twee nadelen. Je kon een opname niet "bewerken". En bovendien waren de groeven na twee, drie weergaven zo uitgesleten dat de plaat onbruikbaar was geworden.

De Deense fysicus Valdemar Poulsen was de eerste die proeven ondernam met een magnetische manier van bewaren. Zijn "telegrafoon" was de sensatie op de wereldtentoonstelling van 1900 in Parijs. Hij gebruikte een stalen draad als geluidsdrager, en dat bleek een stabiel medium dan de wasplaat. Maar voor het samenstellen van reportages bleek die staaldraad moeilijk handelbaar.

In het voorjaar van 1928 demonstreerde de Duitse ingenieur Frits Pflüger een door hem gekonstrueerd magnetisch geluidsapparaat dat geen stalen draad gebruikte maar een papieren band, waarop staalstof was gekleefd. Een briljant idee vond de firma AEG, en die wou het meteen commercializeren.

Men ging bij BASF in Ludwigshafen aankloppen voor extra fijn ijzerpoeder. Daar stelde men voor dat ijzerstof niet op papier, maar op een kunststofstrook aan te brengen.

Het kwam tot een samenwerkingsakkoord: AEG zou de afspelapparatuur ontwikkelen, BASF de geluidsdragers.

Op de radiotentoonstelling van Berlijn in 1944 werd de magnetofon laaiend enthousiast onthaald. En meteen mocht de magneetband aan zijn opmars beginnen.

Op een polyesterfilm wordt een homogeen mengsel van magnetiseerbare deeltjes en kleefstof aangebracht. Die deeltjes — puur ijzerpoeder, ijzeroxide of chroomdioxide — zijn naaldvormig en kunnen door een magnetisch veld in een of andere richting worden geplaatst. Het aanbrengen van deze laag moest in een absoluut stofvrije ruimte gebeuren, want het laagje is zo dun dat zelfs een stodeeltje van een duizendste van een mm het effect zou hebben van een groot niet-magnetisch vlak.

Industriële archeologie : met drillboor en Engelse sleutel !

Vraag en Aanbod 22.2.1984

De industriële archeologie ontstond rond de vijftiger jaren in Groot-Brittannië waar op dat moment het machinepark gemoderniseerd werd. Door de geïsoleerde ligging had dit park minder te lijden gehad door oorlogsschade dan dat op het vasteland en werd dan ook niet vernieuwd. Daardoor ontstond een achterstand die men zo vlug mogelijk inhalen wou. Vandaar die reconversie waarbij een heleboel archeologisch waardevol materieel naar de sloophamer werd verwezen. Als reactie daarop ontstond de Industriële Archeologie.

Wettelijke bescherming van fabrieksgebouwen is ook in België mogelijk gemaakt door het decreet van 3 maart 1976 dat de bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten regelt.

De eerste fabrieken dateren uit 1820 met de ontdekking van stoomkracht. Na eerst bestaande gebouwen te hebben betrokken, werd daarna uitgekeken naar nieuwe inplantingen.

De snelle evolutie in de spinnerijen waarbij spinmachines dienden ingeschakeld in een centraal gebouw deed de fabriek ontstaan, eerst met houten vloeren, later maakte men gebruik van gietijzeren overspanningen.

Het in het midden der 19de eeuw ontstane Shed-dak en de ondersteuning door gietijzeren kolommen maakten grotere oppervlakten en voldoende daglicht mogelijk terwijl tussenmuren konden uitgeschakeld worden.

Door het uitwijken naar industrie-terreinen vanaf het begin der jaren '60 bleven vele van deze 19de-eeuwse constructies, inclusief materiaal, achter.

Terwijl niemand zich de vraag stelt bij de bescherming van kathedralen, kerken e.a., nauwelijks gebruikte gebouwen, blijkt het aanvaarden van een industrieel gebouw nog niet algemeen doorgedrongen. Nochtans kan men aan zulke complexen een varia aan functies toebedelen, o.a. socio-cultureel centrum, sporthal, polyvalente zaal e.d.

De aanpassingskosten liggen lager dan die van nieuwbouw. De oude textielfabriek Déchets Piquet te Gent ondergaat momenteel zo'n omvorming tot concertcentrum.

Het voordeel ervan is dat de gebouwen vaak in het centrum van de stad gelegen zijn.

Ook het gerecupereerd materiaal kan diverse bestemmingen krijgen, o.m. met het doel oude vergeten technieken te herbruiken of, mits aanpassingen het principe naar de derde wereld uit te voeren. Het tentoonstellen ervan is eveneens een mogelijkheid. In Gent beschikt het Museum voor Industriële Archeologie en Textiel over een aanzienlijke verzameling. Ze is gevestigd te Gent, Gewad 13, tel. 091/24.17.32, o.l.v. de heer René De Herdt.

Affichententoonstelling

Vooruit februari 1984

Van 20 april tot en met 23 juni 1985 organiseren het Archief en Museum van de socialistische arbeidersbeweging, de provincie Oost-Vlaanderen en de stad Gent een grote affichententoonstelling in de Sint-Pietersabdij te Gent.

Ter gelegenheid van die tentoonstelling "De Rode Verleiding, een eeuw socialistische affiches" richt het Archief en Museum van de socialistische arbeidersbeweging een wedstrijd in voor het ontwerp van de aankondigingsaffiche. Voor de bekroonde ontwerpen zijn geldprijzen voorzien met als eerste prijs een bedrag van 50.000 fr.

De ontwerpen moeten worden ingestuurd naar het A.M.S.A.B., ter attentie van Anne Schietekatte, Sint-Pietersnieuwstraat 23, te Gent. tel. 091/24.00.79.

Mijntoerisme

De Standaard 23.2.1984

Op 30 juni vorig jaar werd de Grube Fortuna in Solms-Oberbiel (BRD) vergrendeld. Wat ze nog aan ijzererts produceerde was niet veel boterhammen meer waard. Maar de mijn ligt in een dicht bos in de Lahn, en een paar fanaten van de industriële archeologie, weldra gesteund door de verenigingen voor vreemdelingenverkeer zetten zich aan het werk. De Kreis (kanton) Lahn-Dill, de steden Wetzlar, Asslar, Solms, Braunfels en Leun en ten slotte de deelstaat Hessen kwamen over de brug met klinkende marken. Resultaat : er wordt opnieuw gepompt om althans de schat op 150 m diepte droog te houden, en in maart volgend jaar zal Fortuna de eerste mijntoeristen kunnen ontvangen en hen heel wat leren over de economie, de techniek en de geologie, want die groeve is de laatste getuige van de eertijds bloeiende "ijzertijd" in dat gebied.

Met de trein van Gent of Mechelen naar Terneuzen

De Standaard 24.2.1984

Voor zijn studie over de maatschappijen Gent-Terneuzen en Mechelen-Terneuzen was H.G. Hesselinck, geen onbekende op het gebied van de spoorweggeschiedenis, grotendeels aangewezen op kranteknipfels.

Het archief van de NMBS is praktisch onbestaande en van beide maatschappijen respectievelijk tot 1930 en 1948 in handen van privaatspersonen, bleven vermoedelijk ook al geen stukken meer bewaard.

De *S.A. du Chemin de Fer de Gand à Terneuzen* opgericht in 1864 stelde de verbinding Borinage via Gent naar Terneuzen open in april 1869, 15 jaar nadat de staat lijn na lijn in concessie had gegeven aan privémaatschappijen.

Niet alleen bleken de aandeelhouders niet bereid voldoende te investeren, ook enkele zwendelpraktijken van directeur Nestor Wilmart in 1916 en daarvoor ook veroordeeld, maakten deze lijn berucht. Dit wanbeheer leidde naar de onteigening van de lijn in 1930. In 1961 verving men de spoorweg door de busverbinding.

De ontwikkeling van Mechelen-Terneuzen verliep vrijwel analoog. Hoewel de concessie bestond van 1858 kwam de lijn over zijn gehele lengte pas in 1871 tot stand. Het traject tussen Sluiskil en Terneuzen, als ook de havenoutillage van Terneuzen werden door beide maatschappijen gefinancierd en uitgebaat.

Na WO II beslist men de onrendabel geworden lijn over te dragen aan de Belgische en Nederlandse spoorwegen. Eind '48 vervangt men de stoomaandrijving door een motortrein maar in '52 reeds schaft men de dienst af. Alleen het stuk St.-Niklaas-Mechelen bleef behouden en moet zelfs dit jaar nog volledig geëlectriceerd zijn.

(H.G. Hesselinck, *Gent-Terneuzen en Mechelen-Terneuzen*, Kloosterzande 1982).

Locomotief 15 gereed voor haar proefrit naar Terneuzen in 1922

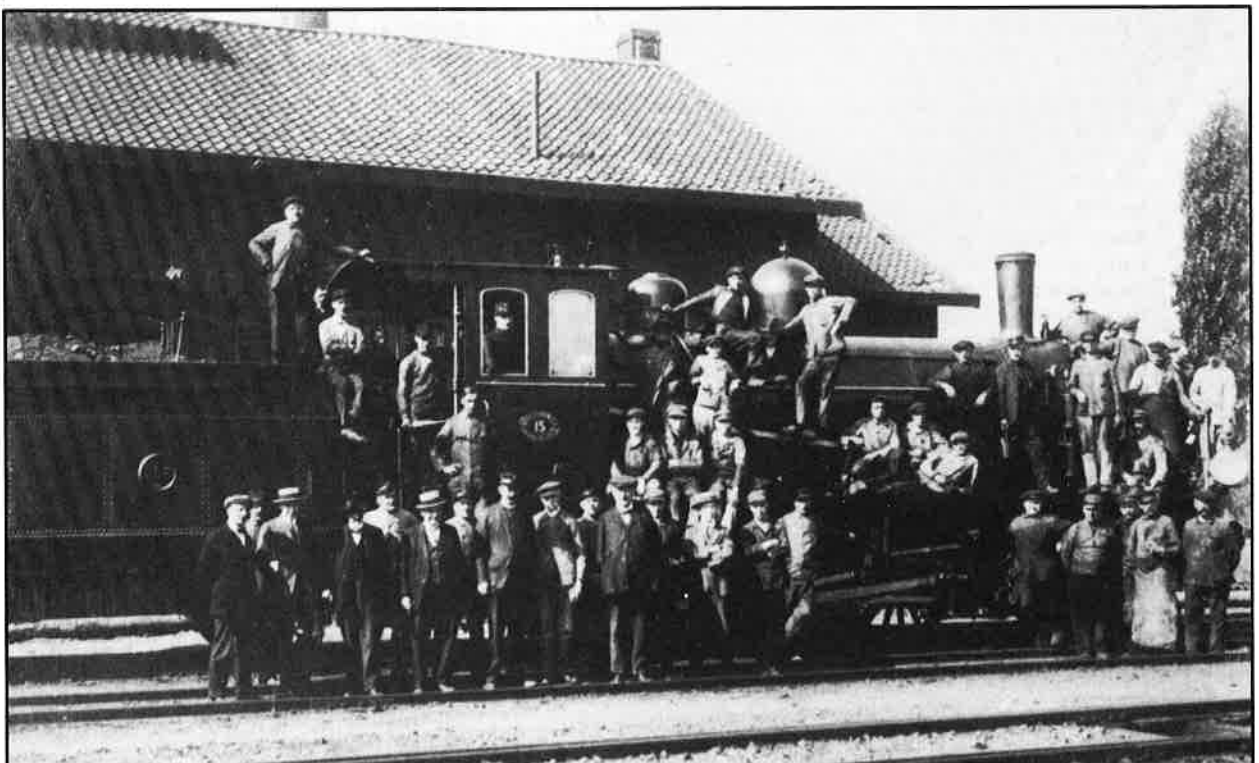


Foto- en filmmuseum in Antwerps pakhuis

De Standaard 29.2.1984

Men hoopt het uit 1911 daterend pakhuis "Vlaanderen" op de hoek van Waalse Kaai en Verviersstraat te Antwerpen te verwerven voor de inrichting van een foto- en filmmuseum.

Het is, op de baksteengevel na, het eerste volledig in beton opgetrokken gebouw van de Sinjorenstad, volledig onderkelderd, vijf verdiepingen hoog en 31 meter breed. De vloer kan een belasting tot 2500 kg/m² verdragen, belangrijk voor het opstellen van de soms zware toestellen van het museum, heden in de Warandegebouwing van de Karel Oomsstraat gevestigd.

Feestklanken voor Honderd Jaar Tuinbouwkeuring te Gent

Het Laatste Nieuws 1.3.1984

De tuinbouwkeuringen gaan terug tot 1809 toen de Maatschappij voor Landbouw en Plantkunde een eerste tentoonstelling organiseerde in bloemisterijproducten. Deze 6-maandelijks terugkerende exposities kregen weldra wereldfaam als "Gentse Floraliën", term voor het eerst in 1873 gebruikt.

De maatschappij bleef de vijfjaarlijkse floraliën organiseren terwijl vanaf 1880 de Syndicale Kamer van de Belgische Tuinbouw de zes maandelijks keuringen, of "meetings" overnam.

Van 1884 tot 1919 gebeurden deze in het "Royal Casino" aan de Coupure, en na diens onteigening in de Handelsbeurs op de Kouter. Dit klein begonnen initiatief evolueerde tot een belangrijke afzetmarkt: samen met de boomkwekerij produceert België jaarlijks 10 miljard frank sierteelt producten, waarvan de helft geëxporteerd naar een dertigtal landen...

Watertoren kreeg nieuw dak

Vooruit 1.3.1984

Op de Kattenberg te Gent is men volop bezig met de restauratie van de als monument beschermde watertorens. Op 29 februari 1984 kreeg nr. 2 een nieuw dak van 16 meter diameter en 1 ton zwaar. Het werd op de grond gemonteerd en dan met een reuze kraan omhoog gehesen.

Coliseum als Hotel Valentino

De Gentenaar 5.3.1984

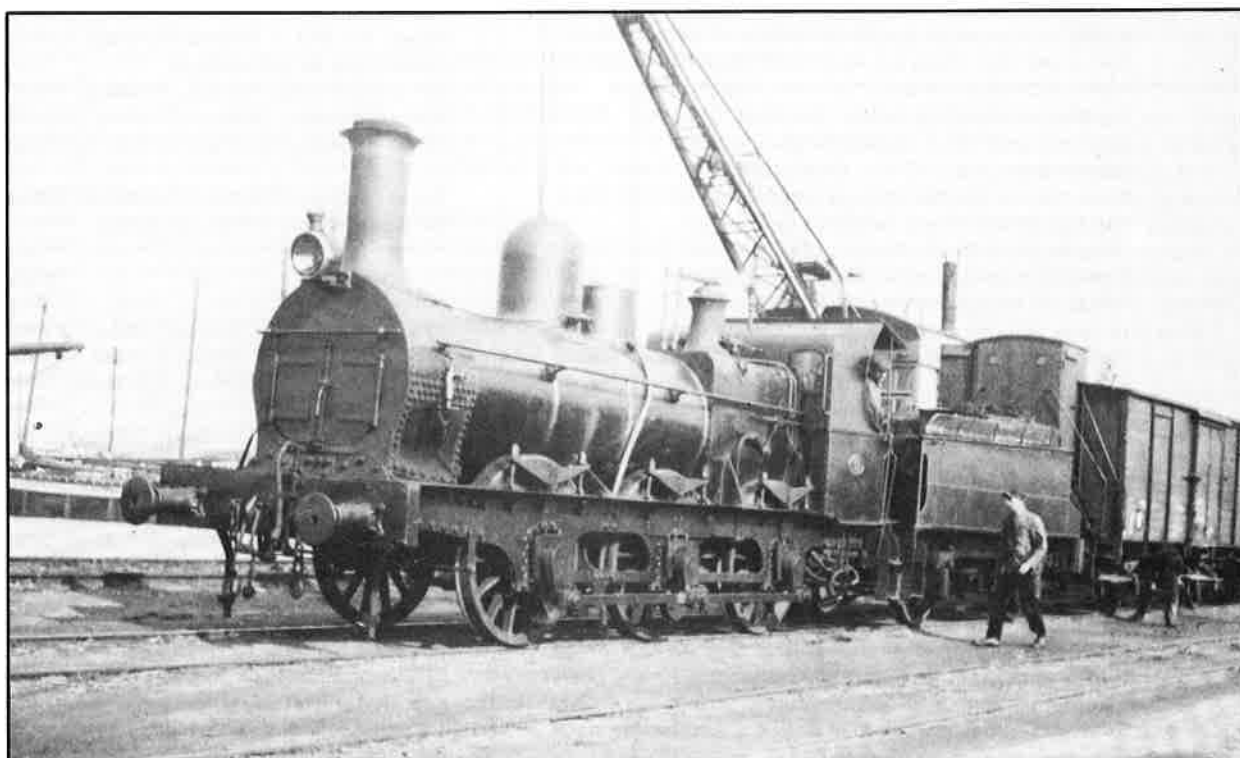
De Delftse bouwkundige ingenieur Eric den Ouden studeerde af op een scriptie over het Coliseum — het verwaarloosde en moedwillig verkrot Art-Nouveaugebouw van de Gentse architect Geo Henderick. De NV Urbis, eigenaar van het pand, weigerde daartoe alle medewerking, maar het Stadsarchief en de Dienst Monumentenzorg verleenden steun, evenals de werkgroep Zuid, die zich in die dagen met ludieke acties en geschriften tegen het Urbis-project keerde, waarbij het ganze blok en ook de oude Valentino, zoals het Coliseum vroeger hette, tegen de grond zou worden gekwakt. Het constructiebedrijf Nobels-Peelman die de ijzeren spantenbouw realiseerde, liet alle archieftekeningen bestuderen. Het resultaat is een geheel van restauratie en nieuwbouw waarbij het Coliseum fungeert als centrale hal met receptie, restaurant en liften voor wat het "Hotel Valentino" zou gaan heten.

Automuseum onder Rogierplein

Vooruit 7.3.1984

Het automuseum onder het Rogierplein dat op 6 april voor het publiek geopend wordt is een initiatief van de beruchte bouwpromotor Charly De Pauw en

Locomotief 11, ± 1922, te Terneuzen.



foto's H.G. Hesselinck, Kloosterzande

de Veteran Car Club. Onder de 100-tal exemplaren treft men o.a. de Cadillac 1928 Sport Phaeton, de Belgische klassewagen Minerva 30 CV type AC uit 1925 en een Cadillac gebouwd in 1938 met James Bond gadgets die nog door Roosevelt en Eisenhower zou gebruikt zijn.

Verder zijn er nog een reparatie-atelier, documentatiemateriaal en een cinemazaal gepland, evenals een kollektie kleine wagens en affiches m.b.t. auto's. Het museum is elke dag open behalve de maandag, de toegangsprijs bedraagt 150 frank.

Ronse vreest sluiting Teintureries Belges

De Gentenaar 23.2.1984

Het bedrijf Teintureries Belges behoort tot de Franse groep *Chargeur S.A.* met hoofdzetel te Parijs. De leiding te Ronse berust bij Jean-Louis Fortay, die bij de sluiting van La Moderne in Kluisbergen, een textielbedrijf van dezelfde groep, de onderhandelingen voorzette.

Na de faling van La Moderne volgde in '83 Sobelta te Leuzen, ook een dochteronderneming van Chargeur S.A.. Toen werden, benevens een aantal arbeiders en kaderpersoneel, ook machines, afkomstig van La Moderne en geïnstalleerd in Sobelta, naar T.B. overgeheveld. Men startte er met een nieuwe fibranenproductie en stopte de fabricage van canvas, de laatste productieeenheid in België. Eind vorig jaar werd 233 miljoen vers kapitaal, waaronder 123 miljoen overheidssteun in het bedrijf T.B. gepompt. Nochtans blijft het bedrijf grote verliezen lijden dat in personeelsinkrimping en gedeeltelijke werkloosheid resulteert. Momenteel werken er 186 mensen. Indien de bedrijfsresultaten binnen de 2 maand niet verbeteren zal ook deze fabriek er aan moeten geloven ...

"Boite de Spa", kunstig souvenir

De Gentenaar 12.3.1984

Reeds tijdens de Bourgondische periode zou Spa vermaard zijn geweest om de geneeskrachtige waterbronnen, maar het kreeg pas vanaf 1764 grote bekendheid toen architect Briard er een badinrichting liet bouwen. Naast het water dat mee genomen werd, maakten ook de wandelstokken, doosjes, foudralen, naaldkokers e.d. furore. Deze souvenirs waren versierd met landschappen, doorgaans een naïeve kopie van een bekend Spa's hoekje.

Nu nog vormen de "boîtes de Spa" een apart soort kunstnijverheid, zwevend tussen folklore en stijl-kunst, de moeite om te leren kennen.

Het schoentje van Assepoes en de muts van Roodkapje

De Standaard 13.3.1984

In het *Musée de la Mode et du Costume de la ville de Paris*, wordt tot 23 april een tentoonstelling georganiseerd onder de titel: "*Indispensables accessoires*", geschiedenis van 300 jaar kostuumtoebehoren.

De tentoonstelling start met directe complementen van de hoofdkledij: afwerking van mouwen en hals, sjaals, mutsen, kousen, schoeisel. Daarna volgen de tooi-objecten: juwelen en nutsvoorwerpen zoals kammen, gespen, knopen...

Tussendoor bewondert men volledig aangeklede poppen, met alles erop en eraan.

Tijdens de Lodewijk XVI-periode bv. waren wandelstokken onontbeerlijk door de schier onbegaanbare wegen. Bij de brede hoepelrokken droeg men geen handtassen omdat er genoeg vergaarzakjes ingewerkt konden worden; de handtas doet slechts zijn intrede bij het in de mode komen van de nauwsluitende kledij.

Men ziet er ook: de waaijer van Marie-Antoinette, de laarsjes van keizerin Joséphine, de beruchte wandelstok van Balzac.

Het museum is gevestigd in het Paleis Galliera, en is ook buiten deze tentoonstelling een bezoek overwaard.

Dringend dakwerk

De Gentenaar 16.3.1984

De dringende dakherstellingswerken aan Schulze, de oude geklasseerde leegstaande fabriek aan de Korianderstraat wordt middels een speedprocedure gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap (60%), de Provincie en Stad (elk 15%) en de eigenaar (10%). Het dossier wordt aan de Gentse gemeenteraad voorgelegd.

Juke-box van toen is nu goud waard

De Gentenaar 21.3.1984

De Juke-box is meer en meer een curiosum geworden. In de jaren '60 betaalde men er nauwelijks 1500 frank voor, nu is een prijs van 300.000 frank geen uitzondering meer.

De allereerste juke-box-achtige werd door Louis Glass in 1889 in het *Palais Royal Saloon* van San Francisco geplaatst. Langs vier afzonderlijke luisterbuizen konden men na inworp van een muntstuk een cylinderopname horen.

De eerste grammofoon met selectiemogelijkheden dateert van 1906 en staat op naam van John Gabel. De *automatische grammofoon* speelde 25 cm platen af.

Pas in 1930 werd het toestel definitief *juke-box* geheten. Na WO II bracht Wurlitzer zijn "1015" uit, de Ford T van de juke-boxen.

De groten zoals Pacard, Seeburg, Ami en Wurlitzer zijn verdwenen, alleen Rock-ola kon zich handhaven en produceert nog altijd de zgn. "glittermachines".

Bloot (van de affiches) en Jezus als blikvangers

De geschiedenis van de blue-jean

Vooruit 14.3.1984

In Europa worden per jaar een kwart miljoen spijkerbroeken verkocht, zowat 1,2 per inwoner. In Amerika ligt dit cijfer zelfs op 2,5 stuks per stel benen en per jaar.

De 23-jarige Levi Strauss uit Beieren trok met de geluk- en goudzoekers omstreeks 1850 mee naar het Verre Westen. De rollen canvas die hij voor tenten en overkappingen van huifkarren had meegenomen werden alras gebruikt voor het produceren van stevige broeken. Later gebruikt hij een stevig Frans katoen dat "Serge de Nîmes" heet. Snel verbasterd tot denim, en in het "blue" naar de kleur. Toen een Frans schipper meende te weten dat in Genua - Gênes ook Straussbroeken werden gedragen, maakte de Amerikaanse tongval er vlug "jean" van. De "bleu-jean"-cultuur heeft dus reeds haar legendes...

De kleermaker Jacob Davis uit Carson City verbeter-

de de sterkte door op alle zwakke plekken klinknagels door de stof te slaan. Hij én Strauss namen er in 1873 een patent op. Nog later komt het geel-oranje stiksel in de vorm van een gestyleerde adelaar op de "kontzak" en het etiket met twee paarden die tevergeefs zo'n broek uiteen trachten te trekken. Maar toen was Strauss al lang niet meer de enige fabrikant.

Stadsamerikanen ontdekten in de dertiger jaren de ranch als vakantieoord, en ze bleven de bleu-jean dragen.

In de jaren vijftig importeert de firma Strauss kleine partijen in Europa.

Om de broek strak te laten zitten werd duchtig vernauwd en ook hete zitbaden kwamen er aan te pas. Naast Strauss ontstonden eveneens Blue Bell, Wrangler, Lee, Lois, Lee Cooper en recenter de Italiaanse Jesus en Rifle, de Franse New Man, de Belgische 49-er, Wally's, Rob's en vele anderen. Ook de Haute-Couture heeft zich wel eens aan jeans-creaties gewaagd.

Behoud van het Brussels Patrimonium

Aplus 85, 02.1984

Een goed voorbeeld voor herbruik van het patrimonium is de Abdij van Terkameren, in het begin der 19e eeuw omgevormd tot katoenmanufactuur met bijhorende hoeve en daarna achtereenvolgens depot voor liefdadigheidswerken t.b.v. bedelaars en landbouwkolonie, oorlogsschool en tenslotte School voor Architectuur en Sierkunst.

Andere voorbeelden zijn tot appartementsgebouw omgebouwde graansilo's of het tot speelgoedfabriek omgevormd pensionaat.

Sommige operaties tot herbruik vergen belangrijke financiële investeringen, maar gezien in de maatschappelijke context, zijn deze veruit te verkiezen boven de energieuitgaven die gepaard gaan met moderne bouwmethoden of de aanzienlijke infrastructuurwerken die het stadsweefsel vernietigen.

Er dient terdege rekening gehouden met bepaalde wettelijke schikkingen die renovatiewerken kunnen afremmen.

Toch kan men op een paar vrij geslaagde projecten tot herbruik wijzen. Zo is er de nieuwe bestemming voor de voormalige Waucquez-magazijnen in de Zandstraat en de Schaarbeekse hallen, in Brussel. Beiden, samen met een aantal andere opmerkelijke realisaties, zijn uitvoerig besproken in Aplus 85.

Charles Waucquez laat in 1903 door Victor Horta, pionier van de Art Nouveau, een textielmagazijn optrekken met stelselmatig aangebrachte gietijzeren kolommen, twee ruime plateaus en een tussenverdieping. In 1912 en 1913 wordt de vloeroppervlakte uitgebreid door twee mezzanines n.o.v. architect Vervaert. De meest kenmerkende onderdelen zijn in 1976 geklasseerd. Het gebouw dreigde door leegstand af te takelen maar onlangs kocht de Regie der Staatsgebouwen van het Ministerie van Openbare Werken het op waarbij gedacht werd aan de oprichting van een Nationaal Centrum van het Stripverhaal. Het pand kan, door zijn centrale ligging t.o.v. voor Brussel essentiële publieke gebouwen en zijn gemakkelijke bereikbaarheid via het openbaar vervoer, beschouwd worden als één der elementen van een globale aanpak voor de herwaardering van de buurt.

De CNF vertrouwde de studie tot herinrichting toe aan de groep Cooparch.

De meest opvallende architectuurelementen van Horta's werk : de dakvensters, het smeedwerk, de monu-

mentale stenen trap zullen in basisvorm hersteld worden. De kosten voor de verwezenlijking worden geraamd op 72.300.000 frank.

De huidige *Schaarbeekse Hallen* dateren van 1901 n.o.v. architect Jaumot en ingenieur Pirotte. Aanvankelijk druk bezocht raakten ze toch rond 1920 in onbruik. De Hallen zijn merkwaardig op zowel stedenbouwkundig, architecturaal en geschiedkundig vlak. Ze maken een van de laatste voorbeelden uit van de overdekte markt van de vorige eeuw, opvallend door het kunstzinnig gebruik van gietijzer, ijzer en steen.

Men onderscheidt er 3 gedeeltes : de *kleine hallen* (oude vishallen) in 1980 heringericht tot voorstellingsruimte, bar en foyer, het *steegje* (oude kaasmarkt), toegang tot de kleine hallen en de *grote hallen* (oude overdekte markt) een ruime industriële hall met dito mezzanine.

De CNF koopt de hallen in 1975 op met het oog op bescherming van deze ijzeren industriële architectuur. Eerst werden de werken aan de zgn. "kleine hallen" naast het hoofdgebouw uitgevoerd. De volledige inrichtingstudie kwam in 1981 klaar, de werken zouden 100 miljoen bedragen. De hallen werden op basis van een 99-jarig erfpachtrecht gratis aan de Executieve van de Franse Gemeenschap ter beschikking gesteld. Daarvoor zou deze laatste voor 30 miljoen instandhoudingswerken uitvoeren van 1983 tot 1984.

De toekomstige bestemming van het gebouw werd door Jo Dekmine reeds gesteld als "*C'est à la fois un chapiteau en dur, un immense club et une place publique*", wat een essentieel onderdeel zal vormen bij de herwaardering van de woonkwaliteit van de Schaarbeekse buurt.

Eerste bibliografie industrieel erfgoed

De Standaard 19.3.1984

In navolging van de sinds 1980 lopende Bibliografie voor de Geschiedenis van Techniek en Industriële Cultuur, een initiatief van het V.I.A.T., brengt nu ook het V.V.I.A. (Vlaamse Vereniging voor Industriële Archeologie) een bibliografie Industrieel Erfgoed uit. Het is te bestellen bij V.V.I.A., Postkantoor Maria Hendrikaplein, postbus 30, 9000 Gent aan de prijs van 120 F.

Het "*Institute of Industrial Archaeology*", het "*Iron-bridge Gorge Museum*" en "*The University of Birmingham*" organiseren een jaargang over industriële archeologie en geschiedenis. Bij het einde van de opleiding wordt een diploma afgeleverd door de Universiteit. De cursus kan eventueel over twee jaar worden gespreid en behelst voordrachten, seminars en veldwerk. Enkele onderwerpen die behandeld worden :

- Heritage management : administration and policy
- Heritage management : the employment of volunteers
- Marketing the past
- Period lighting for museums and historic interiors
- Water power in agriculture and industry
- Revitalizing docklands
- The study, conservation and adaptive use of iron-works and iron monuments
- The engineering of public health
- The history of housing
- New light on the history of waterways
- Agricultural history and architecture

Alle verdere inlichtingen kunnen bekomen worden bij : V.I.A.T., Gewad 13, 9000 Gent.